

A stylized illustration of a castle on a hill, mountains, and a lake at sunset. The scene is bathed in warm, golden light from a large sun or moon in the sky. The castle has multiple spires and a central archway. The mountains in the background are layered, creating a sense of depth. The lake in the foreground reflects the light from the sky. A single tree stands on a small hill in the middle ground.

Cesta kata

IDEAIFY
idea beauty

Pavel Hrejsemnou

Cesta kata

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Cesta kata

Podnázev: -

Autor: Pavel Hrejsemnou

Nakladatel: IDEAIIFY s.r.o. **Adresa nakladatele:** Na Studních 71, 284 01
Kutná Hora **Web:** www.ideaify.cz **E-mail:** info@ideaify.cz

Rok vydání: 2024 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 224 A5

Autorská práva a právní doložky

© 2024 Pavel Hrejsemnou a IDEAIIFY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a nakladatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-909314-0-4

ISBN (ePuB verze): 978-80-909314-1-1

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAIIFY s.r.o.

Poděkování

Chtěl bych vyjádřit své nejhlubší poděkování všem přátelům, kteří mi v průběhu psaní této knihy neúnavně drželi palce a podporovali mě ve všech mých snech a cílech. Vaše neustálá víra ve mně, povzbuzení a sdílená radost z každého kroku vpřed mi dodávaly sílu pokračovat i v těch nejtěžších chvílích.

Děkuji vám za vaši trpělivost, za všechna upřímná slova a za to, že jste byli mou oporou na této nelehké cestě. Vaše přátelství je pro mě neocenitelné a tato kniha by bez vás nikdy nevznikla. Tento příběh je i vaším příběhem – společným dílem, které mě posunulo kupředu a naplnilo mě nadějí a odhodláním. Děkuji vám ze srdce.

Pavel Hrejsemnou

Předmluva

Vážený čtenáři,

předkládám ti příběh, který tě zavede do srdce středověkých Čech, do časů, kdy život byl neúprosný a osud lidí často tvrdý. „Petr z Vildštejna“ je románem, který tě provede osudem jednoho muže, jehož cesta životem je plná zkoušek, těžkých rozhodnutí, ale i lásky a naděje.

Hlavní hrdina, Petr, se narodil do rodiny písaře ve Starém Brodu, městě plném života, kde se křižovaly zájmy mocných, ambice a touhy obyčejných lidí. Jeho osud se však změní ve chvíli, kdy je přijat do učení k místnímu katovi. Tímto okamžikem začíná cesta, která Petra zavede nejen na hranici lidské odvahy a morálních dilemat, ale i ke ztracenému dědictví, které mu odhalí jeho pravý původ.

Román není jen kronikou jeho života jako kata, ale především příběhem o hledání sebe sama, o lásce, která překonává všechny překážky, a o odhodlání jít za svým osudem navzdory všem nástrahám. Petrův osud se postupně prolíná s osudem jeho rodiny, kdy společně čelí

nebezpečím, ztrátám a výzvám, které je nejen posílí, ale také stmelí.

Petr se z obyčejného pacholka stává mužem, který musí najít svou cestu mezi spravedlností a povinností, a nakonec i mezi minulostí a budoucností. Jeho příběh je naplněn tajemstvími, intrikami a dramaty, které vrcholí v okamžiku, kdy přijímá své právoplatné dědictví a stává se Petrem z Vildštejna, rytířem a pánem staré tvrze.

Tento román je zároveň výpravou do hlubin lidské duše, kde se rozhoduje o tom, co je skutečně důležité: odvaha čelit pravdě, síla přemoci strach a schopnost nalézt v sobě světlo, i když kolem vládne temnota.

Doufám, že tě příběh Petra z Vildštejna zaujme a že v něm nalezneš nejen zábavu, ale i inspiraci k zamyšlení nad otázkami, které si lidé kladli po staletí a které jsou aktuální i dnes.

S úctou,

Pavel Hrejsemnou, v Kutné Hoře 2024

Obsah

Předmluva	5
Obsah	7
Kapitola 1	10
Kapitola 2	14
Kapitola 3	18
Kapitola 4	22
Kapitola 5	26
Kapitola 6	31
Kapitola 7	37
Kapitola 8	43
Kapitola 9	48
Kapitola 10	53
Kapitola 11	58
Kapitola 12	63
Kapitola 13	68
Kapitola 14	74

Kapitola 15	80
Kapitola 16	85
Kapitola 17	91
Kapitola 18	96
Kapitola 19	102
Kapitola 20	108
Kapitola 21	113
Kapitola 22	118
Kapitola 23	123
Kapitola 24	130
Kapitola 25	135
Kapitola 26	140
Kapitola 27	146
Kapitola 28	150
Kapitola 29	154
Kapitola 30	158
Kapitola 31	163
Kapitola 32	167

Kapitola 33	171
Kapitola 34	176
Kapitola 35	180
Kapitola 36	185
Kapitola 37	190
Kapitola 38	195
Kapitola 39	200
Kapitola 40	204
Kapitola 41	209
Kapitola 42	213
Kapitola 43	217
O autorovi	222

Kapitola 1

Rok 1434, Starý Brod. Město, kdesi v hlubokých lesích českého království, které dýchalo běžným životem, avšak jeho srdce bilo v rytmu temnějších sil. Uličky byly úzké a pokroucené, domy ze dřeva a kamene, a mezi nimi proudil neviditelný, leč všudypřítomný proud strachu a pověr. Byla to doba, kdy lidské osudy byly řízeny nejen mocí a bohatstvím, ale také rukou, která v tichu stínila životy hříšníků. Rukou kata.

Petr, mladý muž s neklidnou duší a pronikavým pohledem, kráčel úzkou cestou vedoucí ke katovně, kde ho čekal jeho nový život. Byl synem městského písaře, ale jeho rodina byla zchudlá a bez naděje na lepší budoucnost. Petr neměl na výběr, jaké řemeslo si zvolit, neboť osud ho táhl tam, kde jiní váhali pohlédnout. Jeho srdce bilo rychle, když se přiblížil k nízkému kamennému domu, který stál osamocen na okraji města.

Dům, který se stal domovem starého kata Závaše, byl zvenčí nenápadný, s omšelou střechou a okny, která se zdála být navždy

zahalena tmou. Petr zaklepal na těžké dřevěné dveře, které se s vrzavým zvukem otevřely. Přivítala ho strohá, tichá chodba, kde jediným zvukem bylo tlumené praskání ohně z malé kuchyně.

Záviš, starý kat, byl muž s vrásčitým obličejem, dlouhými šedými vlasy a očima, které viděly příliš mnoho lidského utrpení. Jeho postava byla mohutná, ale letitá únava a tíha vykonávané práce se na něm podepsaly. Přesto v jeho očích zůstávaly záblesky neobyčejné síly a moudrosti.

„Pojď dál, chlapče,“ oslovil Petra Záviš hlubokým hlasem, který rezonoval kamennými stěnami. „Čekal jsem tě. Předem vím, proč jsi tady.“

Petr beze slova vstoupil a zavřel za sebou dveře. Záviš ho zavedl do malé místnosti, kde hořel oheň v krbu. Pokynul mu, aby se posadil na dřevěnou stoličku, zatímco sám usedl na druhou stranu stolu. Chvíli panovalo ticho, během něhož si starý kat mladíka zkoumavě prohlížel.

„Řekni mi, Petře,“ začal pomalu, „co tě přimělo vstoupit na cestu, po které se málokdo odváží jít? Víš vůbec, co to znamená stát se katem?“

Petr se zhluboka nadechl, aby překonal nervozitu, která ho svírala. „Pane Závíši,“ začal, „nemám mnoho na výběr. Má rodina je chudá, a město pro mě nemá jinou práci. Ale nejsem slabý. Víím, že katovské řemeslo je těžké a že vyžaduje více než jen fyzickou sílu. Chci se naučit a vykonávat svou povinnost, ať už je jakkoli tvrdá.“

Závíš přikývl, ale jeho tvář zůstala nečitelná. „Kat není jen řemeslník, Petře. Je to člověk, který stojí mezi životem a smrtí, mezi spravedlností a odplatou. Je to osud, který nelze lehkomyšlně přijmout. Ale vidím, že máš v sobě odhodlání. A to je dobrý začátek.“

Pak se Závíš zvedl a přistoupil ke stěně, kde viselo několik nástrojů, které Petr nikdy předtím neviděl. Mezi nimi byla sekera s širokým ostřím, dűtky a železný roubík. Každý z těchto nástrojů nesl na sobě stopy minulosti, a Petr nemohl od nich odtrhnout oči.

„Tyto nástroje, Petře,“ řekl Závíš, „jsou prodloužením naší vůle. Nejsou zbraněmi, jsou prostředky spravedlnosti. Když je vezmeš do ruky, musíš vědět, že tvůj úkol není zabíjet, ale naplnit právo. A to je něco, co se musíš naučit.“

Petr přikývl, ačkoliv mu ze Závíšových slov běhal mráz po zádech. Chápal, že jeho cesta

nebude snadná, ale věděl, že se jí nemůže vzdát. Toto bylo jeho osudem, který si sám zvolil – nebo možná osud, který zvolil jeho.

„Dnes začneme s jednoduchými úkoly,“ pokračoval Záviš, když mu podal kamenný brousek „Budeš čistit, brousit a udržovat katovské nástroje. Kat musí mít vždy vše připravené a ostré, protože i nejmenší chyba může být osudná.“

Petr si vzal brousek a přistoupil k nástrojům. S každým tahem cítil, jak se noří hlouběji do světa, který byl pro většinu lidí neviditelný, do světa, kde každý zvuk mohl znamenat rozdíl mezi životem a smrtí. Každým pohybem ruky se učil trpělivosti, přesnosti a pokoře, kterou katovské řemeslo vyžadovalo.

A tak začaly jeho první kroky na cestě k osudu. Se Závišem po boku a tíhou budoucnosti na svých ramenou se Petr stal učedníkem kata. Ačkoliv jeho srdce bylo plné otázek a pochybností, jedno věděl jistě – jeho život už nikdy nebude stejný.

Kapitola 2

Dny ve Starém Brodu plynuly, jak se léto pomalu měnilo v podzim. Mlha často zahalovala město a přinášela s sebou chlad, který prostupoval každou uličku, každý kámen na náměstí i duše lidí, kteří se stále vyhýbali pohledům na kamenný dům na okraji města. Petr nyní znal tento dům lépe než svůj vlastní, a přesto ho pokaždé, když vstupoval dovnitř, naplňovala směs zvědavosti a strachu.

Starý kat Záviš se ukázal být přísným, ale spravedlivým mistrem. Jeho slova byla tvrdá jako jeho ruce, ale za každým pokynem, za každou lekcí, se skrývala hluboká znalost světa, který Petr teprve začínal chápat. Dny plné tvrdé práce se proměnily v týdny, a každý z nich přinesl nové úkoly.

Jednoho rána, když slunce ještě neprosvívalo skrze hustou mlhu, Záviš přistoupil k Petrovi, zatímco ten právě brousil poslední z nástrojů. „Petře,“ začal Záviš, „dnes je den, kdy se naučíš něco víc než jen údržbu a broušení nástrojů. Dnes uvidíš, co to znamená skutečně být katem.“

Petr cítil, jak se mu sevřelo hrdlo, ale přikývl a následoval svého mistra. Prošli malou chodbou a

vyšli na dvůr za domem, kde byl popravčí špalek a další nástroje spravedlnosti, které už tolikrát očistil, ale nikdy neviděl v akci. Na dvoře leželo tělo. Byl to muž, odsouzený zločinec, který zemřel v cele před tím, než mohl být popraven. Záviš se k němu postavil a hleděl na něj s tvrdým výrazem.

„Tento muž měl být popraven veřejně,“ řekl Záviš tiše, „ale smrt si ho vzala dříve, než jsme mohli naplnit právo. Přesto jeho tělo musí být připraveno na veřejné vystavení, aby všichni viděli, že spravedlnost byla vykonána. A to je tvůj úkol, Petře.“

Petr přistoupil blíž k tělu a pohlédl do prázdných očí mrtvého muže. Cítil, jak mu po zádech přejel mráz. Nikdy předtím se nedostal tak blízko k mrtvole. Jeho žaludek se svíral, ale pohled Záviše byl neústupný.

„Nejde jen o to, abys byl silný,“ pokračoval Záviš, „ale abys zvládl tu část našeho řemesla, kterou většina lidí nevidí. To, co děláme, není jen o smrti, ale o správném zacházení s těmi, kteří byli odsouzeni.“

Petr si vzal od Záviše čistý hadr a džber vody. Pomalými, nejistými pohyby začal otírat tělo a připravovat ho na to, co přijde. Byl to zvláštní pocit, dotýkat se mrtvého, ale po chvíli si všiml,

že jeho ruce jsou klidnější, než čekal. Soustředil se na svou práci, dokud nebylo tělo čisté a připravené na vystavení.

„Dobrá práce,“ pochválil ho Záviš, když Petr skončil. „Ale tohle je jen začátek. Každý kat musí rozumět smrti. Musíš ji přijmout jako součást svého života, jinak tě pohltní. Teď půjdeme na náměstí.“

Cesta na náměstí byla pro Petra jako cesta do jiného světa. Městem se šířil tichý šepot, jak lidé sledovali průvod, který vedl Záviš s Petrem a tělem odsouzeného. Všichni věděli, co se chystá, ale nikdo se neodvážil promluvit.

Na náměstí už stála připravená šibenice a vedle ní vysoký dřevěný kůl, na který mělo být tělo vystaveno. Záviš se otočil k Petrovi a podal mu provaz. „Je čas.“

Petr vzal provaz s třesoucím se rukama a přistoupil k tělu. Každý jeho pohyb byl nyní sledován desítkami očí, a v tom tichu mohl slyšet jen vlastní dech. Přivázal provaz kolem těla a s námahou ho vytáhl na kůl, kde ho upevnil. Když byl hotov, odstoupil o několik kroků zpět a pohlédl na svou práci.

Lidé na náměstí tiše přihlíželi, a ačkoli nikdo neprojevil ani špetku soucitu, Petr cítil, jak těžký je jejich pohled. V ten okamžik si uvědomil, co to

znamená být katem – nejen že musíš být silný a přesný, ale musíš také nést břímě, které ti lidé naloží na ramena.

Záviš přistoupil k Petrovi a položil mu ruku na rameno. „Jsi na dobré cestě, chlapče,“ řekl a v jeho hlase byla slyšet stopa pýchy. „Ale cesta je dlouhá a plná stínů. Nauč se s nimi žít, protože to je cena, kterou musíš zaplatit za to, co děláme.“

Petr přikývl, ačkoli jeho mysl byla zahlcena myšlenkami. Věděl, že má před sebou ještě dlouhou cestu, než bude skutečně připraven stát se katem, ale dnes udělal první skutečný krok. Ačkoli ho tíha jeho úkolu děsila, cítil také podivný klid, jako by konečně našel své místo ve světě, který ho dosud odmítal.

A tak, se Závišem po boku a s pohledy lidí, které se mu propalovaly do zad, se Petr pomalu smiřoval s tím, že jeho osud je pevně svázán s nočními stíny a chladnými kamennými zdmi Starém Brodu.

Kapitola 3

Podzim ve Starém Brodu přinášel nejen chlad, ale i přízračné ticho, které se vznášelo nad městem jako mlha. Uličky byly kluzké a temné, a lidé se raději schovávali ve svých domovech, než aby se vystavovali neklidným silám, které noc přinášela. Petr však neměl tu možnost. Každé ráno se zvedal ještě před úsvitem, aby se připravil na nový den v katovně pod vedením svého mistra, Závaše.

Sotva se uložil ke spánku, už ho starý kat budil klepáním na dveře jeho malé komůrky. „Čas vstávat, Petře,“ ozvalo se hrubým hlasem. „Čeká nás práce.“

Petr si rychle navlékl kabát a vyběhl na dvůr. Uprostřed stála dřevěná špalek, na kterém již ležel kus prasečího masa. Na první pohled by se mohlo zdát, že se chystá obyčejná porážka, ale Petr dobře věděl, že dnes půjde o něco jiného.

„Dnes tě naučím, jak používat meč,“ oznámil Závaš, když mu podal těžkou ocelovou zbraň. Byla to katovská čepel, dlouhá, se širokým ostřím, které se zalesklo v ranním šeru. Petr ji pevně uchopil, ale váha ho zaskočila. Uvědomil

si, že to není zbraň určená pro boj, ale pro přesnou a neúprosnou práci.

„Nauč se ji držet správně,“ poradil Záviš, když viděl, jak se Petr snaží získat rovnováhu. „Musíš cítit, že je to prodloužení tvé vlastní ruky. Každý pohyb musí být plynulý a přesný. Tohle není meč pro bojovníka, ale pro vykonavatele spravedlnosti.“

Petr přikývl a snažil se přizpůsobit své sevření, jak mu mistr ukazoval. Záviš ho vedl a korigoval jeho pohyby, dokud Petr nezačal vnímat meč jako součást sebe samého. Byl to zvláštní pocit, jako by se spojil s něčím, co bylo zároveň hrozné a mocné.

„Teď sleduj,“ řekl Záviš a vzal do ruky druhý katovský meč, téměř identický s tím, který držel Petr. Postavil se ke špalku, kde ležel kus masa, a pomalu zvedl meč nad hlavu. S jedním plynulým pohybem nechal čepel klesnout dolů, ostří bez námahy prořezalo maso na dvě části. Hlasité „klap“ prořízlo ranní ticho a Petr cítil, jak se mu zatajil dech.

„To není o síle, ale o technice,“ vysvětloval Záviš když otřel ostří o látku. „Musíš vědět, kam mířit a jak vést ruku. Každý pohyb má svůj účel. Chyba tě bude stát víc než jen čest.“

Poté pobídl Petra a řekl mu. „Zkus to znovu.“

Petr přistoupil ke špalku, přitáhl si kousek masa a zvedl meč nad hlavu. Jeho ruce byly napjaté, jak se soustředil na úkol před sebou. Zhluboka se nadechl, pak sekl. Čepel se zařízla do masa, ale neprošla jím zdaleka tak plynule, jak viděl u Záviše. Ostří se zaseklo a zůstalo trčet uprostřed masa.

Záviš přistoupil k Petrovi a přátelsky ho poplácal po zádech. „Neboj se, Petře. Tohle není jednoduché. Je to umění, které si musíš osvojit. Nejde jen o to, jak držíš katovský meč, ale také o to, jak se soustředíš na každý pohyb, na každý nádech. Tvoje mysl musí být klidná a soustředěná.“

Petr cítil zklamání, ale přesto se znovu chopil meče. Jeho druhý pokus byl lepší, a třetí ještě lepší. Každým dalším sekem se jeho údery stávaly jistějšími, a čepel se začala podřizovat jeho vůli. Záviš ho pozorně sledoval a občas přidal tichou radu nebo opravil jeho postoj.

Když slunce konečně začalo vycházet a osvětlilo dvůr, Petr měl pocit, že udělal velký pokrok. Byl unavený, ale také naplněný zvláštním druhem uspokojení. Meč v jeho ruce už nebyl jen těžkým kusem železa, ale nástrojem, který se mu začínal poddávat.

„Dnes jsi udělal první skutečný krok na cestě, která tě čeká,“ řekl Závíš, když dokončili cvičení. „Ale pamatuj si, Petře – katovské řemeslo není jen o dovednostech s mečem. Je to o schopnosti oddělit svou mysl od světa kolem tebe. Naučit se žít s tíhou toho, co musíš vykonat.“

Petr přikývl a otřel si pot z čela. Věděl, že ho čeká ještě dlouhá cesta, než bude připraven převzít roli kata, ale dnes udělal první krok. Ačkoliv cítil v srdci stále obavy, věděl, že už není cesty zpět. Jeho osud byl pevně spojen s katovským mečem a úkolem, který přicházel s ním.

A tak, jak stál na dvoře se Závíšem po boku, Petr pochopil, že cesta, na kterou se vydal, není jen o smrti a trestu. Byla to cesta, která ho změnila navždy, a on se musel naučit přijmout nejen tíhu zbraně, ale i tíhu odpovědnosti, která s ní přišla.

Kapitola 4

Zima pevně sevřela Starý Brod svého ledového náručí. Sníh pokryl střechy domů, uličky i pole za městem. Lidé se tiskli k teplu svých krbů, zatímco v temnotě dlouhých nocí se šířily příběhy o zločincích a hříšnicích, kteří čekali na soud. Petr trávil většinu dnů i nocí v katovně, kde se pod přísným dohledem Záviše učil vše, co bylo třeba k tomu, aby se stal skutečným katem.

Učil se nejen zacházet s nástroji, ale také pochopit městské právo a pravidla, která řídila jeho práci. Ačkoliv jeho ruce byly nyní pevné a jeho mysl odhodlaná, věděl, že skutečná zkouška teprve přijde.

Jednoho mrazivého rána Záviš otevřel dveře Petrovy komůrky dříve než obvykle. Jeho tvář byla vážná, v očích se zračila rozhodnost.

„Petře,“ promluvil Záviš pomalu, „nastal čas, abys dokázal, že jsi připraven na svůj první úkol. Dnes nebudeš cvičit na mrtvém těle ani sekat prasečí maso. Dnes tě čeká skutečná poprava.“

Petr cítil, jak mu ztuhl žaludek. Už mnohokrát si představoval tento okamžik, ale nyní, když

přišel, všechno v něm ztuhlo. Přesto přikývl a následoval Záviše ven do mrazivého rána.

Na náměstí už čekal dav. Lidé stáli v tichosti, jejich tváře byly zčásti zahalené šálami a kapucemi, ale jejich oči se upíraly na dřevěnou šibenici, která se tyčila uprostřed sněhem pokryté plochy. Po stranách stáli městští strážní, přísní a neústupní, připraveni udržet pořádek.

U šibenice stál zločinec – mladý muž, sotva starší než Petr, s tváří bledou strachem a zoufalstvím. Byl odsouzen za krádež a vraždu, jeho zločiny byly nepopíratelné a rozsudek byl nemilosrdný. Nebylo cesty zpět. Dnes měl být jeho poslední den.

Záviš se postavil vedle Petra a tiše mu vysvětloval, co musí udělat. „Pamatuj si, Petře, že tvůj úkol není zabíjet, ale vykonat spravedlnost. Rychle, přesně a bez zbytečného utrpení. Měj pevnou ruku a čistou mysl.“

Petr si přehodil katovský plášť přes ramena a přistoupil k odsouzení. Muž na něj pohlédl s očima plnými strachu. V tom pohledu bylo něco, co Petrovi sevřelo srdce – byl to pohled člověka, který ví, že ho čeká smrt, a přesto v něm zůstává záblesk naděje, jako by si stále nedokázal připustit konec.

„Je čas,“ řekl Záviš tiše, když Petr stanul u šibenice s lanem v rukou.

Petr přikývl a přistoupil k muži. Pevně mu svázal ruce a přehodil smyčku přes jeho krk. Vše se zdálo být jako v mlze, tlumené zvuky davu, ostrý chlad větru, tíha lana v jeho rukou. Záviš stál tiše po jeho boku, připraven zasáhnout, pokud by Petr zaváhal.

Ale Petr nezaváhal. Zhluboka se nadechl a s rozhodností, kterou dosud nepoznal, utáhl smyčku. Srdce mu bušilo v hrudi, když přistoupil k pákám a spustil mechanismus. V tom okamžiku se mu zdálo, že se čas zastavil. Slyšel tlumený zvuk, když se padací dveře pod odsouzencem otevřely, a poté jen ticho, které následovalo po krátkém, ostrém výkřiku.

Mužovo tělo viselo nehybně ve vzduchu. Dav se ani nehnul, jen tiché šeptání se neslo mezi lidmi. Petr cítil, jak mu zastavuje krev v těle, věděl, že si nemůže dovolit ukázat slabost. Zůstal stát, dokud se dav nezačal rozcházet, a pak pomalu uvolnil napětí v těle.

Záviš se postavil vedle něj, jeho výraz byl nečitelný. „Dobrá práce, Petře,“ řekl nakonec, ale v jeho hlase byla patrná únava. „Dnes jsi vykonal spravedlnost. Zapamatuj si to – to, co jsi udělal, není snadné, ale je to nezbytné. Každá poprava ti

připomene, že nosíš tíhu života a smrti na svých ramenou.“

Petr přikývl, ale jeho mysl byla zahalena neklidem. Bylo to poprvé, co vzal život někomu živému, a věděl, že tento okamžik ho bude pronásledovat. Ale zároveň cítil, že udělal, co bylo třeba. Pochopil, že kat není jen vykonavatelem, ale také nositelem spravedlnosti, a že jeho úkol je mnohem těžší, než si kdy dokázal představit.

Když opouštěl náměstí, sníh pod jeho nohama křupal a ledový vzduch mu bodal do tváří. Jeho kroky byly těžké, jako by každý z nich nesl váhu všeho, co se toho dne odehrálo. Věděl, že život kata je plný těchto momentů – momentů, které ho budou formovat a zároveň pronásledovat.

A tak Petr, nyní s prvním skutečným úkolem za sebou, udělal další krok na cestě, kterou si zvolil. Cestě, která byla lemována stíny, ale také osvětlena pochopením, že někdy je spravedlnost tím nejtěžším břemenem, které člověk může nést.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Cesta kata***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.